

NORMALIȘTII

Revista elevilor și profesorilor
din Școala Normală "Vasile Lupu" - Iași

IANUARIE 2004

DIN CUPRINS:

ALGORITM NORMALIST - Prof. Viorel Paraschiv

ITINERAR ISTORIC - Prof. Lucian Moraru

PROIECTUL - SUNTEM O ECHIPĂ - Prof. Viorel Paraschiv

EMBLEMA NOASTRĂ - Prof. Veronica Păduraru

EDUCAȚIA RELIGIOASĂ - PENTRU O ATITUDINE NORMALĂ
- Prof. Ana Maria Gânsac

NEVOIA DE POEZIE - Prof. dr. Gabriela-Lucia Munteanu

RADIOGRAFII NECESARE - Prof. Eugenia Drișcu

DIALOG NECONVENȚIONAL

Domnul profesor Dan Plăeșu s-a aflat în dialog cu
Pavel Ștefania și Ciobanu Simona, XI C

MĂRIA SA, NUMĂRUL NATURAL - prof. Dan Plăeșu

Gânduri despre școală - Anca Tănăsoae, XB

Exercițiu - Georgiana Steclaru, XIA

Adolescența sau aripile lui Icar - Alina Pădurariu, XIA

PRIN DULCELE TÂRG, ÎN CĂUTAREA...NOASTRĂ

- Munteanu Valentina, Fuștei Mirela, XI C

DE LA ULYSSE LA DON QUIJOTE

- Carmen Vrabie, X B

ATELIER LITERAR

Colectivul redacțional

Redactori: Valentina Munteanu, Ștefania Pavel, Simona Ciobanu, Mirela Fuștei (XI C)

Profesori colaboratori: Viorel Paraschiv, Lucian Moraru, Gabriela Lucia Munteanu, Dan Plăeșu

Coordonare: Eugenia Drișcu

Tehnoredactare: Cătălin Gheorghiu, Adrian Timofti

Orice incursiune pe această temă va genera întotdeauna dezbateri susținute, pro sau contra, mai ales atunci când se va porni de la abordări unilaterale, bazate de cele mai multe ori pe principiul istorismului. Evoluția în timp a spiritului școlii noastre este greu de cuantificat pentru fiecare perioadă istorică în parte. Este cât se poate de clar: Școala Normală de la Iași, prima și cea mai veche din țară, este rodul unei necesități a societății, cu rădăcini adânc înfipite în conștiința poporului nostru. De la începuturi, pornind cu “Școala preparandală de la Trei Ierarhi” și până în zilele noastre, școala noastră a purtat amprenta spiritului comunitar, respectiv nevoia societății rurale în mod direct.

Indiferent de amprenta timpului și politicilor educaționale, de influență maioreșciană, haretiană sau contemporană, separate sau împreună, școli de învățători, învățătoare sau educatoare, toți absolvenții noștri vorbesc numai la superlativ despre experiența lor de normaliști.

Recunosc că în cei peste 10 ani petrecuți ca profesor titular în Școala Normală am încercat de câteva ori să pătrund acest spirit specific și chiar să-l definesc. Construiam un algoritm larg de termeni, care ar putea defini spiritul normalist..., dar mereu mă încurcam la asamblarea întregului, nu găseam liantul. În ultimul an am avut revelația timpurilor trecute, participând cu emoție la câteva întâlniri ale foștilor absolvenți, revederea de 50, respectiv 51 de ani, purtând corespondență cu un absolvent din promoția 1938 stabilit undeva prin Banat și primind vizita unui absolvent din promoția 1941, exilat din cauza căilor întortocheate ale istoriei, în Basarabia.

Definiți adesea drept “palide lumini care și-au dedicat întreaga viață luminării copiilor”, normaliștii nu pot uita niciodată de mentorii lor. Un exemplu demn de urmat - la fel de celebru ca și Domnul Trandafir al lui Sadoveanu - este Ion Creangă, descris măiestru de către doi foști elevi, Emil Racoviță și Jean Bart (Eugeniu Botez): “intra în clasă zâmbitor, îi învăluia pe copii cu o privire blândă, potolind bătăile inimii unora înfricoșați de necunoscut. Lua scaunul de la catedră, îl trăgea lângă bănci, conversa cu elevii ... căutând să le dezvolte spiritul de observație și să le dezlege limba, spre a-și dezvălui inteligența, firea lor. Elevii erau învățați ca mai întâi să gândească, apoi să vorbească...”

O publicație recentă a unei clase de absolvenți avea un editorial care începea melancolic “plecăm din această școală cu inima mai grea decât picioarele, cu veșnicul Creangă în minte, ... nu știu alții cum sunt, dar eu când mă gândesc *la clipele deosebite petrecute ca normalist*, îmi saltă și acum inima de bucurie...”.

O altă absolventă, cercetător la un institut de filologie, scria acum câțiva ani: “... în văzduhul dominat de bătrânii castani, pe coridoarele animate de glasurile profesorilor și învățăceilor, chiar și din zidurile clădirii, simți Istorie, Cultură, Răspundere și Mândrie. Să iubești și să respecti copilul pe care îl vei forma ca OM este, pentru noi, normaliștii, respectul de sine.”

O șefă de promoție spunea în revista școlii: “Inima noastră este inima școlii; pulsurile lor au același ritm de aproape un secol și jumătate și credem că și de aici înainte va fi semnul egal între Școala Normală și noi. EA - căci pentru noi această instituție este o ființă deosebit de dragă - a înfruntat vicisitudinile timpului, dând mereu generații de dascăli, cerând în schimb doar respect și ocrotire.”

Cred că printre termenii care definesc cel mai bine spiritul normalist sunt: *armonie, echilibru, dezvoltare, cooperare, empatie...* și versurile “*noi locului ne ținem, / cum am fost, așa rămânem.*”

Prof. Viorel Paraschiv

Director al Școlii Normale “Vasile Lupu” Iași

ITINERAR ISTORIC

Motto: ”Între învățătorii cei mai destoinici ai aceluia timp, Haret avea la mare cinste pe cei ieșiți din Școala Normală ”Vasile Lupu”. Cât bine au făcut țării acești modești luptători pentru ideal și pentru binele patriei, nu se va putea măsura niciodată...”

Mihail Sadoveanu

Începuturile Școlii Normale ”Vasile Lupu” din Iași se identifică în eforturile cărturarilor și oamenilor politici din Moldova de după revoluția de la 1848, de a întemeia cât mai multe școli în mediul rural, care să ofere copiilor de aici educația atât de necesară în formarea și consolidarea unei societăți moderne.

Spre deosebire de Tara Românească, unde învățătura era lăsată pe seama preoților și a cântăreților bisericesti, în Moldova s-a trecut mai întâi la întemeierea unei școli preparandale, ce pregătea viitorii învățători, și apoi la deschiderea școlilor rurale.

La începutul anului 1851, domnitorul Gr. Ghica a inițiat ”Așezământul pentru reorganizarea învățăturilor publice în Principatul Moldovei”, fapt care a contribuit la liberalizarea învățământului.

Școala preparandală și-a început existența în 1855, într-o clădire din curtea Bisericii ”Trei Ierarhi.”

Primul director, numit prin decret domnesc, fost Anton Velini, doctor în filosofie și profesor de pedagogie. Directoratul său a cuprins nu numai organizarea și conducerea practicii pedagogice, ci și administrarea întregului complex școlar de la ”Trei Ierarhi”, adică: școala primară, școala preparandală și internatul preparanzilor.

La 8 octombrie 1863, Al. Odobescu, Ministrul Instrucțiunii Publice, îl numea director în locul lui A. Velini, pe Titu Maiorescu. Despre apostolatul lui Titu Maiorescu din acea vreme ne-a rămas mărturia unui elev ilustru, nimeni altul decât Ion Creangă: ”Maiorescu este singurul la noi în țară care a înțeles rolul ce joacă știința pedagogică, întemeiată pe practică.”

În 1864, în timpul directoratului lui Maiorescu, școala preparandală își va schimba denumirea în Școala Normală ”Vasile Lupu”, nume ce a devenit renume pe parcursul zecilor de ani de funcționare.

Intenționând să dea școlii un alt local, mai potrivit cu importanța sa, Ministerul Instrucțiunii Publice finanțează construirea actualei clădiri, ce va fi dată în folosință în anul 1891.

Constantin Meissner, noul director al școlii și continuator al politicii educaționale inițiate de Maiorescu înființează în 1882 școala de aplicație ce va funcționa într-un local din strada Podu-Vechi (azi Costache Negri).

Având drept directori personalități ca Ioan Mitru (1896-1919), Vasile Todicescu (1919-1926) și Ștefan Bârsănescu (1926-1928) Școala Normală câștigă un solid prestigiu, perpetuat apoi de-a lungul timpului prin activitatea celorlalți oameni din conducerea sa.

”Exilată” în Muntenia o vreme din cauza celui de-al doilea război mondial, școala își redeschide cursurile în clădirea din dealul Copoului, unde mai funcționează aproape un deceniu, după care este iarăși mutată în clădirea Școlii Normale de învățătoare ”Mihail Sturdza”, din strada Culturii. Numită acum Școala Pedagogică, va funcționa aici până în 1958, după care este readusă în vechiul local, dar pentru puțină vreme, deoarece în 1959 va fi transferată la Bârlad.

După 1965 când revine la Iași, școala primește un nou nume - Liceul Pedagogic - funcționând acum într-o clădire din Tudor Vladimirescu. Din 1985, Liceul Pedagogic a revenit la clădirea din dealul Copoului, recâștigându-și și vechea denumire după evenimentele din 1989.

Prin întreaga activitate școlară și extrașcolară, prin zelul depus pentru instruirea și educarea copiilor, generații de profesori și absolvenți iluștri au făcut din profesia lor un adevărat apostolat, în slujba propășirii neamului.

Prof. Lucian Moraru

INIȚIATORI

Ștefan Popescu

(1863 – 1911)

Data de 30 martie 1863, anunța nașterea celui care avea să devină promotorul gândirii științifice, în domeniul matematicilor și în geografie.

Licențiat al Facultății de Științe din București – secția matematici, funcționează ca profesor la Gimnaziul din Târgoviște și la Gimnaziul “V. Boerescu”, din Râmnicu Sărat (orașul natal), dar manifestă un interes deosebit și pentru “enigmele Terrei “pe care le va descrie, mai târziu, în “ dulcele grai geografic ”. Astfel, grație pasiunii pentru această știință a Pământului și cum “epoca aceea se caracteriza prin lipsa de cadre cu pregătire superioară pentru învățământul geografiei în țara noastră și prin autodidacticism”, în 1894 obține dreptul de a preda și această disciplină.

În 1899, primește o bursă anuală de perfecționare în domeniul geografiei, la Leipzig, sub conducerea lui Fr. Ratzel, unde își susține și teza de doctorat.

Întors în țară, funcționează ca profesor de matematici la Școala Normală “Vasile Lupu”, Iași și ca membru al catedrei de geografie al Școlii comerciale și a Seminarului pedagogic universitar din Iași.

În 1904, Ștefan Popescu a fost declarat docent universitar la catedra de geografie a Universității ieșene, unde a desfășurat o activitate didactică și științifică încununată cu succese.

Ca profesor de matematică, s-a remarcat printr-o foarte bună pregătire științifică și mai ales metodică, fiind un pionier al conversației euristice. El renunță la metodele tradiționale (dogmatice) cu alcătuire magistrocentristă în care elevii sunt receptori pasivi, simpli stocatori de informație și promovează metodele moderne (conversative), care încurajează independenta, originalitatea, gândirea creatoare și dezvoltă personalitatea elevului.

Folosind metoda conversației și a demonstrației, elevii au putut descoperi proprietăți ale figurilor plane, nemenționate în manualele școlare.

Această nouă experiență a fost îndelung urmărită de un grup de profesori de specialitate care au confirmat eficiența noilor metode.

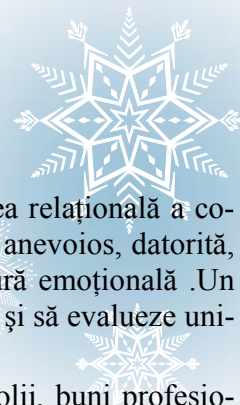
“...De o rară corectitudine și de o punctualitate ireproșabilă “, cum declara Gh. Comicescu (unul dintre cei mai străluciți elevi ai săi), Ștefan Popescu avea multă răbdare și un dar neîntrecut în a trezi și a cultiva dragostea pentru materia pe care o preda.

Pentru meritele didactice, i s-au acordat distincțiile “ Coroana României în gradul de ofițer “ (1880), și “ Coroana României In gradul de cavaler” (1904)

După o muncă istovitoare, profesorul Ștefan Popescu trece în neființă la data de 5 septembrie 1911, moartea sa însemnând o mare pierdere pentru învățământul superior și pentru Școala Normală “ Vasile Lupu “ din Iași.

Prof. Oana Niculiță

PROIECTUL: “SUNTEM O ECHIPĂ”

Una dintre primele preocupări rezultate din proiectul managerial a fost armonizarea relațională a colectivului școlii, atât didactic, cât și nedidactic. Procesul s-a dovedit a fi, de la începuturi, anevoios, datorită, în principal, lipsei de comunicare, obișnuințelor și, nu în ultimul rând, motivelor de natură emoțională. Un mentor al meu m-a sfătuit de la început: ”un bun manager este cel care știe să delege sarcini și să evalueze unitar.”

Mi-am propus să mi-i apropiez pe acei oameni pe care i-am considerat devotați școlii, buni profesioniști, care nu clevesc și care sunt conștienți de menirea lor în colectivitate. Apoi am încercat să le arăt salariiților că fiecare este la fel de important pentru instituție, indiferent de activitatea pe care o desfășoară, căci “fiecare este ca un inel component al unui lanț”, iar dispariția unui astfel de inel aduce după sine destrămarea lanțului.

Am inițiat contacte permanente cu personalul, mai ales cel nedidactic, rezolvându-le la timp propunerile de îmbunătățire a activităților și mai ales dotările, obligatorii pentru buna desfășurare a programului de lucru.

Am propus două activități recreative pentru personalul școlii, câte una semestrial. Prima a fost realizată cu prilejul Zilei Naționale, o excursie de două zile pe un itinerar în județele Iași, Neamț și Harghita. A fost un feed-back reușit, m-am convins că inițiativa mea este pe drumul cel bun. Profesori, pedagogi și muncitori au dovedit că sunt normaliști, s-au distrat, au comunicat cum puțini ar fi crezut la plecare. Următoarele activități propuse, vor fi: un pelerinaj la Putna, cu ocazia Anului “Ștefan cel Mare” în care vom antrena și elevii și o excursie de trei zile în Maramureș.

Organizarea exemplară a întâlnirilor de sfârșit de an, cu întreg personalul salariat al școlii a fost un bun prilej de bilanț, de angajare, o altă reușită, de altfel necesară pentru devenirea ca și colectiv funcțional. Am considerat aceste activități ca pe o formă de respect reciproc și de înscriere în normalitate, prin comunicare și relaționare.

Încrederea mea că suntem o echipă demonstrează încă o dată că tradiția și spiritul normalist sunt în fiecare dintre noi...

Prof. Viorel Paraschiv

Spiritul normalist a apărut o dată cu înființarea școlilor normale, după modelul german și francez. La Iași el s-a consolidat prin contribuția profesorilor de mare prestigiu, care au avut un rol însemnat în învățământul normalist: profesorii Gh. Ghibănescu, Constantin Meissner, Ștefan Bârsănescu, Titu Maiorescu ș.a. Aceștia au publicat cărți, manuale și programe școlare, utile elevilor și cadrelor didactice din școlile normale din întreaga țară.

Școala normală pregătea tinerii pentru a deveni învățători, dar nu numai. Pentru faptul că aceștia urmau să-și exercite meseria la sate, elevii erau pregătiți pentru diferite alte activități: altoitul copacilor, pregătirea terenului din jurul școlii, tăiatul viței-de-vie, pentru că învățătorul trebuia să fie și un gospodar model.

Spiritul normalist ar însemna o însumare de trăsături de caracter, dominante ale personalității elevilor și cadrelor didactice.

Dintre trăsăturile definerii ale normaliştilor ar fi de amintit:

- *dragostea față de copii, de profesie, pasiunea pentru munca didactică;
- *solidaritatea față de grup manifestată prin respect reciproc și orientată spre același obiectiv major: făurirea profilului moral al viitorului învățător, înzestrat cu o înaltă conștiință profesională;
- *cultul muncii- dominant atât la profesori, cât și la elevi;
- *demnitate și orgoliu profesional;
- *respectarea tradițiilor culturale, istorice, artistice, contribuind la creșterea prestigiului Școlii Normale
- *intoleranța față de mediocritate, suficiență, rutină, intrigi.

Această însumare de trăsături a fost dezvoltată și continuată de generații întregi de directori ai Școlii Normale. Este reprezentativă perioada când a fost director Titu Maiorescu. Spiru Haret, care a fost ministru al Învățământului, într-o notă de control asupra activității Școlii Normale "Vasile Lupu" a adus elogii și aprecieri asupra întregii activități a acestor școli.

Spiritul normalist s-a format de-a lungul întregii istorii a Școlii Normale și va dăinui pe parcursul întregii vieți a elevului normalist. Acest mod de a fi reprezintă o adevărată "emblemă" a tuturor învățătorilor și educatorilor, absolvenți ai școlii noastre.

Pentru normalişti, școala este un lăcaș de înălțare spirituală și morală. În nici un caz nu este și nu ar trebui să fie o tribună a confruntărilor politice.

Pentru elevii normalişti nu există discipline importante și "dexterități". Toate obiectele, deopotrivă, contribuie la conturarea personalității armonioase a viitorilor învățători.

Prof. Veronica Păduraru

Educația religioasă - pentru o atitudine normală

Grija dascălilor de a educa tinerii trebuie să fie o preocupare permanentă și conștiincioasă - iar „timpul” ne arată acest lucru poate mai mult ca niciodată. Timpul acesta în care valorile care se cred a fi adevărate și cu totul indispensabile sunt, de fapt, niște non-valori, promovate la aproape toate nivelurile societății secularizate în care trăim: familie, mass-media, grup.

De aceea, mai mult ca niciodată, trebuie să ne întoarcem spre educația din școală, cu o responsabilitate care include grija profundă nu doar pentru aspectul informal-intelectual ca finalitate absolută a educației tinerilor noștri - foarte necesar însă - ci poate, și cred, în egală măsură că trebuie să accentuăm aceea latură formal-axiologică care lipsește de cele mai multe ori din omul de acum „matur” este apt de a face față vieții.

Educația este cea mai mare artă, pentru că, în timp ce celelalte arte urmăresc un folos în lumea materială, de aici, ea are ca scop dobândirea bunurilor spirituale viitoare. Educatorii au, deci, privilegiul a fi chemați să realizeze „adevăratele opere de artă”. Minunea este ca ele sunt vii și stau mărturie în fața societății și a lui Dumnezeu. Ele sunt complete - șlefuite, modelate exterior dar, în aceeași măsură, interior, deci spiritual. Aș afirma chiar, ca prioritate, educarea pentru spirit și valoare a tinerilor, pentru că, odată dobândite, acestea dau înțelepciunea necesară înțelegerii valorilor intelectului și a sufletului. Iar din această perspectivă toți dascălii - de științe umaniste sau exacte, avem datoria sfântă de a înțelege și promova în rândurile tinerilor educația religioasă.

Întrebarea, în sinele multora, ar fi dacă este posibil acest deziderat. Sau, poate fi el încadrat oare în sfera atât de discutabilei „normalități”?

Cum ne-am putea considera ființe culturale fără a cunoaște propriile valori religioase sau pe cele ale persoanelor cu care coexistăm în comunitate, dacă nu știm nimic despre istoria credințelor sau despre fenomenologia actului religios?

despre fenomenologia actului religios?

Cum am putea ignora faptul că oamenii credincioși sunt mai moderați, mai echilibrați, fapt care se observă în comportamentul lor statornic marcat și atitudinal-pozitiv? Educația religioasă poate fi prilej de întoarcere spre sine, de descoperire a idealurilor sale.

Aducând din nou în vedere perioada de „disoluție morală” pe baza căreia mi-am fundamentat afirmațiile ulterioare, educația religioasă este și educație etică. Morala promovată de religie poate umple golul lăsat de lipsa de conținut și credibilitate a legilor sociale.

Educația religioasă are caracteristica de a deschide oamenii unii spre alții, promovând respectarea, înțelegerea și iubirea aproapelui.

Nu trebuie dat uitării că pentru spațiul românesc, credința creștină a acționat ca un factor de unitate națională, crescând odată cu creșterea poporului român. Să nu uităm, de asemenea, că primele școli au apărut în mijlocul Bisericii, iar primii dascăli au fost clerici.

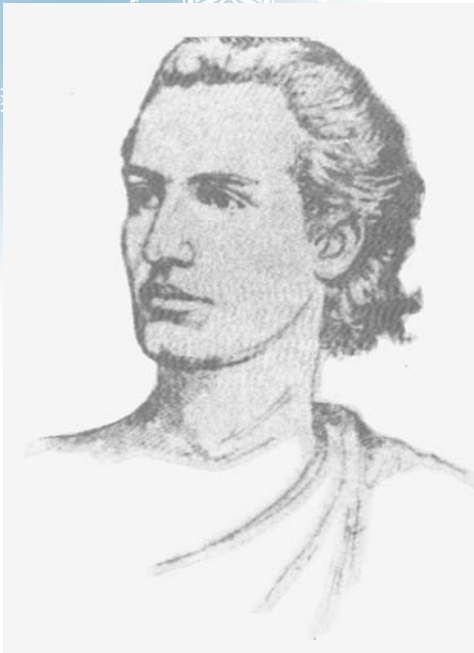
Educația religioasă este și o chestiune de misiune, de răspândire a credinței - datorie aparținând fiecărui creștin adevărat, nu doar preotului sau educatorului de Religie. Fiecare persoană trebuie îndreptată spre Dumnezeu, iar acest lucru se realizează pornind din interiorul familiei și se desăvârșește

de către dascăli - toți împreună - în școală. De aceea programele de educație religioasă asigură spiritualizarea tânărului, dar și culturalizarea și socializarea sa. Educația religioasă este deschisă valorilor laice, în accepțiunea corectă a termenului, și conlucrării cu acestea.

Normalitatea este dată numai de *Valoare* în sens absolut - bine, adevăr și frumos - iar tot ceea ce intră în polemică cu aceasta este non-valoare, deci anormalitate.

Prof. Ana Maria Gânsac

La începutul unui nou mileniu, în era informatizării, a globalizării și a descifrării tainelor genetice, în era supraproduțiilor de unt și automobile, în era crizelor și a contrastelor, poezia rămâne egală cu ea însăși, poezia rămâne un model și o nevoie.

Primă formă culturală, poezia jocului însoțește zorii fiecărei copilării: *Ala bala, portocala...*, *Melc, melc, codobelc...* Incantație, ritual magic, cadou de la bunici, refrene de care nu ne vom despărți niciodată. După o vreme, în școală, organizat și obligatoriu, poezia nu ni se mai pare un joc; ea ne este impusă și devine o lecție dificilă, un text care trebuie memorat și comentat. Totul poate fi ușor și firesc, dacă ne privim în poezie ca într-o oglindă de cleștar, dacă acceptăm ideea să rămânem în sfera jocului cu și despre cuvinte. Prima treaptă hermeneutică în descifrarea înțelesurilor poeziei este momentul lecturii: momentul când simțim și intuim acel *ceva*, acea idee, acea stare, chiar dacă în mod parțial și confuz.

Prin poezie aflăm că în ființa noastră se află, cum afirmă Martin Heidegger, *un mai mult*. Poezia înseamnă o formă plenară de limbaj, în sensul libertății ei absolute și a recunoașterii că limba poeziei este altfel decât vorbirea cotidiană: *Deoarece limba este locul de adăpost al ființei, ajungem la ființare străbătând neîncetat acest loc de adăpost. Atunci când mergem la fântână, atunci când mergem prin pădure, trecem de fiecare dată prin cuvântul "fântână", trecem prin cuvântul "pădure", chiar dacă*

nu pronunțăm aceste cuvinte și nu ne gândim la ceva de ordinul limbii. Poezii cutează domeniul ființei. Ei cutează limba (Martin Heidegger, *Originea operei de artă*, trad. și note de Thomas Kleininger, Gabriel Liiceanu, Ed. Humanitas, Buc., 1995, p. 291).

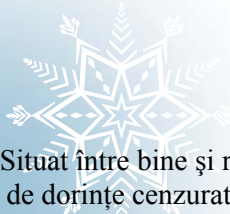
Poetul, și odată cu el cititorul, reface din interior o căutare fără obiect "real", ca revelație a misterului, cum spune Lucian Blaga. În acest sens, poezia este o oglindă a structurii antropologice a imaginarului, este ca o corabie care ne leagă pe apele adânci și mai puțin explorate ale interiorității noastre. Gilbert Durand (v. *Structurile antropologice ale imaginarului*, trad. de Marcel Adercă, Ed. Univers, Buc., 1977) arată că civilizația noastră raționalistă și cultul ei pentru demistificarea obiectivă se văd înecate de fapt în resacul subiectivității vexate și al iraționalului. În mod anarhic drepturile la o imaginație plenară sunt revendicate atât de multiplicarea psihozelor, de apelul la alcoolism și stupefiante, de muzica zgomotoasă, thrillere violente, dar și de doctrine iraționaliste și exaltarea celor mai înalte forme de artă. Poezia are, așadar, pe lângă funcțiile ei bine cunoscute de cunoaștere și de estetică formativă și valori catartice, terapeutice.

Poezia a fost definită și ca tăcere; prin acest paradox se exprimă consubstanțialitatea logos ființă cuvânt. Este, ca în miturile genezei, un izomorfism al luminii și al cuvântului, în care întunericul echivalează cu tăcerea din care s-a născut rostuirea cu sens. Lucian Blaga se întreabă și tot el răspunde într-unul din aforismele sale: *Ce este cuvântul, orice cuvânt? Nimic decât o rană a tăcerii*. Aceeași idee și în poemul *Autoportret: Lucian Blaga e mut ca o lebdă / În patria sa / zăpada făpturii ține loc de cuvânt (...)* *El caută apa din care bea curcubeul*.

Poezia, mai mult decât alte genuri de literatură, își poate asuma orice fel de experiment; de pildă, dicteul automat al avangardiștilor îl poate pune în dificultate pe cititor. Iată un fragment dintr-un poem de Sașa Pană: *avi-on / t. f. f. radio / televiziune / 76 h. p. / marinetti / breton / ura / amanita muscaria / efitimihalachisme / brontozauri / huoooooooooooooooo / etc.* În acest caz, trebuie să amintim cititorului că ambiguitatea, polisemantismul și primatul formeii sunt liniile de forță ale poeziei: nu **ce** se spune este de luat în seamă, ci felul **cum** se spune. Hermeticul Ion Barbu vine cu ideea că poezia este un *joc secund*, o alchimie muzicală și sintactică, un rebus incitant: *Cir -li- lai, cir -li- lai, / Precum stropi de apă rece / În copaie când te lai / Vir - o - con - go - eo - lig.* Cel mai adesea, căutăm în poezie mângâierea, muzica sferelor, suavul și inefabilul: *Marea aerului caldă, stele ce-ntârzie line / Limba râurilor blândă ale codrilor suspine, / Glasul lunei, glasul mării se-mpreună-n infinit.* (Mihai Eminescu)

Avem nevoie de poezie pentru că ea este straiul nostru de purpură și aur.

Prof. dr. Lucia-Gabriela Munteanu

RADIOGRAFII NECESARE

Situat între bine și rău, moral și imoral, spiritual și material, omul de azi e un ins plin de contradicții, de insatisfacții, de dorințe cenzurate, de elanuri interzise.

Dar, dacă e să ne gândim bine, la nivelul acesta de generalitate, omul de azi seamănă perfect cu cel de ieri, aflându-se într-o permanentă căutare a unei chei care să-i rezolve antinomiile, care să-i permită accesul la sensul lucrurilor și al vieții.

Cine deține o astfel de cheie? Vechii înțelepți trimiteau către cunoașterea de sine (« cunoaște-te pe tine însuși ! »), iar contemporanii pun mare accent pe exprimarea liberă a sinelui, însă cele două repere par a fi în contrast: anticii îndeamnă către cercetarea interioară, modernii către manifestarea exterioară a umanității, cu tot ce poate însemna aceasta--- instinctualitate sau spiritualitate.

Pe de altă parte, poate că a fi tu însuși înseamnă tocmai a te cunoaște foarte bine, a da substanță aceluia EU pe care-l presimți, îl întrezărești printre aspirații și frustrări.

Îngrădit de o viață socială prea specializată, și trăind fără o participare efectivă, omul modern știe prea multe despre orice și prea puține despre sine însuși.

Categoric, există o presiune socială care răpește sentimentul deplinei manifestări a ființei. Cum poți tu, cel liber și stăpân pe propriul destin, să renunți la o parte din tine și să-ți croiești soarta după alte imperative decât cele care vin din interior? Aici este însă « provocarea » stărilor neașteptate și nedorite care vin peste noi, acele situații-limită care ne pun la lucru virtuțile, ne scot la iveală calitățile, ne ajută să ne cunoaștem mai bine, întorcându-ne, paradoxal, cu fața spre noi înșine.

Poate că omului modern îi lipsește ceea ce nu avea nici Iorga, și anume măsura, un cumpănit și înțelept simț al echilibrului, pe care nu-l poți dobândi decât supunând totul unei judecăți lucide, învățând din fiecare experiență câte ceva, conștient că, poate, nu ai întotdeauna dreptate. Este însă destul de greu să împaci năvalnica dorința de afirmare cu acceptarea faptului că alții sunt mai buni decât tine, e dificil să armonizezi necesitățile stringente materiale cu cele spirituale; dificil, dar nu imposibil.

Astfel încât, în căutarea răspunsului la întrebarea cum poți trăi într-o lume sfâșiată de contradicții, dominată de material și tot mai grăbită să ajungă undeva, direcția nu pare a fi decât una singură: cunoaște-te pe tine însuși pentru a putea fi tu însuși, armonizează-ți antinomiile interioare spre a te putea împăca apoi cu lumea.

Prof. Eugenia Drișcu

DIALOG NECONVENȚIONAL

În căutare de noi modele am descoperit în domnul profesor Dan Plăeșu un om cu o personalitate puternică și cu o bogăție interioară deosebită. Așadar, l-am luat la întrebări:

Reporter: Cum era înainte în învățământ?

Prof.: Profesorii erau rigizi, mai puțin comunicativi. Se punea accent pe ascultare și predare, însă depindea și de profesor și de elev, la fel ca și azi. Programul era foarte încărcat, însă, ca și acum nu se făceau o serie de obiecte. E-adevărat că, de-atunci și până acum programele s-au mai modificat, dar tot au rămas noțiuni pe care elevul nu le poate utiliza în viața de toate zilele.

Reporter: Ce știți despre învățământul din alte țări?

Prof.: În alte țări programul este mai lejer, în plus, acolo elevul este învățat să învețe și este foarte bine motivat.

Domnul profesor ne mai explică de asemenea că elevii români văd în bacalaureat o amenințare, nu o motivație. De ce s-a ajuns la o astfel de stare? "În învățământul nostru nu se pune accent pe originalitate. Profesorii pedepsesc o astfel de atitudine, fapt ce dă naștere unui sentiment de teamă elevului. Nu-i mai place nici să vină la școală și nici nu dă ce e mai bun în el."

Reporter: Ce vă deranjează pe dumneavoastră, ca profesor, la elevii din ziua de astăzi?

Prof.: Mă deranjează cel mai mult blazarea, lipsa unui țel pentru care să lupte, frica de școală. În orice colectiv se creează o ierarhie pe care mulți nu o acceptă, însă nu au curaj să se opună curentului. Elevilor le este jenă să fie diferiți, de aici provine frica de a nu fi acceptați într-o colectivitate, și, implicit, frica de școală.

Reporter: Să schimbăm puțin registrul discuției. Domnule profesor, ați chiulit de la ore vreodată sau ați părăsit incinta școlii de bunăvoie și nesilit de nimeni?

Prof.: Bineînțeles. Acest lucru face parte din viața de elev. Chiulul este o formă de protest, dar poate fi la fel de bine și o formă de lașitate... Orice om normal îți aduce aminte de școală cu plăcere, doar în cazul în care a luat toate notele de la unu la zece, a venit din când în când total nepregătit la ore și a acumulat numărul minim de absențe pentru coloratură. Aceste clipe sunt pline de aventură... am chiulit și cu toată clasa, nu numai individual... a fost foarte frumos.

Reporter: De cât timp sunteți profesor?

Prof.: Din anul 1980, adică de 24 de ani.

Reporter: Cum ați ajuns să practicați această meserie?

Prof.: Am vrut să fiu profesor, deși nu știam exact ce înseamnă asta. Am învățat această meserie de la elevi. Nu sunt o mașină de pus note și cred că este imposibil să nu te implicii sentimental în relația cu elevii. Eu, unul, mă implic foarte mult.

Reporter: Mulți premiați au avut eșecuri în viață și mulți dintre cei "codași" au reușit foarte bine. Cum vă explicați acest paradox?

Prof.: Școala îți dă mai multe chestiuni teoretice, în schimb viața te învață cum să răzbești cu adevărat. Contează și educația de acasă, dar și temperamentul fiecăruia.

Reporter: Ați chiulit vreodată de la obiectul pe care acum îl predați?

Prof.: Bineînțeles. Am fost dat chiar afară de nenumărate ori.

Reporter: Ați fost un copil problemă?

Prof.: Nu. Nu cred. Am fost educat să-i respect pe toți. Totuși, "greșeala e scrisă în legile omenești"...

Reporter: V-ați amestecat în viața copiilor dumneavoastră?

Prof. Nu. Nu am intervenit în nici un fel. Cele două fiice ale mele au beneficiat de o bibliotecă destul de bogată, iar cadrul în care au crescut l-a format deprinderi intelectuale. Așa că nu a fost nevoie neapărat de vreo intervenție din partea mea.

Reporter: Ce părere aveți despre conceptul de "profesor model"?

Prof.: Mă deranjează acest concept. În opinia mea, ar fi chiar plictisitor. Cel de la catedră e, în primul rând, un om, apoi profesor. Noi ca profesori jucăm teatru în fiecare zi-e cabotinismul nostru. Așa că nu știu în ce măsură putem deveni profesori model.

Reporter: Ca ultimă idee a dialogului nostru, ce ar trebui să rețină elevii?

Prof.: Învățați să învățați din orice conjunctură!

Domnul profesor **Dan Plăeșu** s-a aflat în dialog cu **Pavel Ștefania** și **Ciobanu Simona** XI C

MĂRIA SA, NUMĂRUL NATURAL

Motto:

”Precum Atlas în vechime sprijinea cerul pe umăr,
Așa el sprijină lumea și vecia într-un număr.”

Mihai Eminescu, Scrisoarea I

Este binecunoscut faptul că mulți elevi au o aversiune, reală sau tendențios afișată, pentru științe în general, pentru matematică în particular. Tot ce este cuantificabil, măsurabil, numărabil îi irită profund. Logica elementară, raționamentul corect, demonstrația reprezintă, apriori, subiecte tabu. A încorseta esteticul între numere este o adevărată blasfemie. O poezie a lui Lucian Blaga, Eu nu strivesc corola de minuni a lumii, îndeamnă fătăș la o astfel de atitudine. Dar câți știu că marele poet a cochetat cu matematica? Câți dintre noi știu că multe dintre filele Caietelor eminesciene sunt acoperite de formule, principii și teoreme cu caracter științific? Să fi intuit Eminescu un mare gol în cultura sa generală? Noi credem că da.

Demersul pe care îl facem scriind aceste rânduri încearcă să “umanizeze ariditatea conceptelor și noțiunilor matematice și să scoată în evidență covârșitoarea prezență a “exactului” în viața de toate zilele.

Ne oprim la Număr, ca fiind cel mai prezent între noi. Nu știm în ce măsură vom fi convingători, dar credem, fără falsă modestie, că vom atrage cel puțin atenția. Întrebăm eventualii cititori dacă recunosc numărul în cuvintele “săptămână”, “lună”, “an”, secol (veac)”, unic, cuplu, etc., precum și în sintagmele “prima și ultima iubire”, “fidelitate și infidelitate conjugală” “cel mai bun”, “cel mai rău” etc. Dacă da, primul pas spre un mariaj ideatic între Artă și Știință a fost făcut. Restul este înțelepciune. AMIN.

Prof. Dan Plăeșu

Rondelul elevului

Și totuși vin la școală-n fiecare zi,
Deși profesorii mă plictisesc enorm,
În bancă fac eforturi mari să nu adorm,
Căci știu că mult mai rău va fi când m-or trezi.

Trăiesc și cu duminici mi-aș acoperi
Marea neliniște și traiul uniform!
Și totuși vin la școală-n fiecare zi
Deși profesorii mă plictisesc enorm.

Am inima pustie, simțurile-mi dorm,
În jurul meu mi-e tare teamă a privi,
În școală nu-nvățat-am a deosebi
Frumosul de urât, rotundul de diform.

Și totuși vin la școală-n fiecare zi!

Prof. Dan Plăeșu

Gânduri despre școală

Școala este atât o instituție, cât și un element spiritual care înglobează conținutul sau ideea de formare, învățatură, modelare, drumul dinspre ignoranță spre cunoaștere, întrecere cu sine și cu ceilalți, muncă, succese și insuccese, examene, prieteni, colegi, dascăli simpatici sau mai puțin preferați...

Așadar, școala este un univers complex care angajează toate dimensiunile vieții spirituale și materiale.

Fiecare individ are experiențe proprii în ceea ce privește școala prin care a trecut, profesorii pe care i-a avut. Indiferent de experiențele și amintirile fiecăruia dintre noi, școala devine a doua casă, pentru că nu există o adevărată instrucție și educație în afara școlii. Învățătorul meu rămâne o figură luminoasă, pentru că de el se leagă primele drumuri pe care am pornit spre lume. Câtă diferență între dascălul lui Nică și învățătorul meu...!

Școala modernă înseamnă progrese la nivelul tuturor elementelor componente. Însă chiar și în secolul al XXI-lea școala românească suferă de multe lipsuri în unele dintre cele mai importante domenii ale sale. Un lucru a rămas cert, cu toate acestea: dascălul, ca model. Valoarea de model a dascălului este echivalentă cu cea a dirijorului într-o orchestră, a grădinarului în cultivarea propriului univers, a corăbierului în navigarea pe drumul cel bun, învingând furtuni și pericole ivite din necunoscutul apelor.

Într-adevăr, școala înseamnă un drum de la necunoscut spre cunoaștere, spre descoperire și lumină, dinspre interior spre exterior și înapoi spre progresul interior unde se recompune în mod personal și unic imaginea lumii în diversitatea ei. Drumul nu este nici greu, nici ușor și nu este străbătut de unul singur. Școala a însemnat, întotdeauna, o comuniune între învățăcei și maestri, între neinițiați și cel inițiat.

Pe drumul străbătut împreună, discipolul și maestrul său trec prin multe și diverse situații de viață și de comunicare. Uneori cei doi nu sunt pe aceeași lungime de undă: magistrul vorbește prea mult și învățăcelul pierde repede finalul poveștii și al raționamentelor, se plictisește și se trezește cu observații, reproșuri și apostrofări care îl aruncă în neagra prăpastie a tristeții sau îl determină să se îndepărteze de magistrul său

Întotdeauna acesta își dorește prea mult de la copiii săi, asemenea părintelui care își vrea copilul învățat, cuminte, ascultător. De multe ori și părintele și profesorul uită că nu au în față un vas fără fund în care să torni fără încetare, apa vie a tuturor învățăturilor din lume. Mai docil și mai cooperant la început, învățăcelul devine pe parcurs un individ cu o personalitate puternică și care își dorește să participe la propria lui formare: vrea să fie întrebat, să pună întrebări, vrea să țină el cârma corabiei uneori, vrea să fie luat în seamă, să se țină cont de părerile lui.

Anca Tănăsoae XB

Exercițiu

“Fiecare om e o întrebare pusă din nou spiritului universului”, spunea Mihai Eminescu, iar răspunsul la întrebare nu poate fi decât arta, literatura în special.

Poezia e calea regală a artei și îmi marchează sensibilitatea. În orele de literatură română i-am descifrat tainele, dar proaspăta hermeneutică exersată a suflat aur de pe cuvinte și ele au rămas mai sărace... Îmi place mai mult să scriu poezie... Când îmi simt sufletul plin de cuvinte legate între ele cât mai năstrușnic și mai neobișnuit, îmi iau creionul și desenez pe fila albă arabescuri de sintagme și propoziții... este ca o mângâiere și o eliberare din preaplinul unei stări de grație, de plutire, de joc... Rup apoi foile, dându-mi seama că sunt biete copilării... Pentru că, de la o zi la alta, mă despart de mine, de ceea ce am fost ieri și, peste scurt timp, îmi dau seama că rândurile mele erau o banală retorică. Nu voi abandona totuși exercițiul de cuvinte.

Georgiana Steclaru XIA

Ultima partidă

Fac cărți.

Fac cărți

Iar cea care pierde

Rămân eu.

Aruncă-mă!

Aruncă-mă

Ca pe un muc de țigară

Apoi strivește-mă cu piciorul.

Pierde-mă!

Pierde-mă în iarba

Ochilor tăi verzi

Apoi găsește-mă

Și ține-mă pe pleoape.

Fac cărți.

Fac cărți

Iar cel care pierde

ești tu.

Scânteianu Paula XE

Adolescența sau aripile lui Icar

Povestea înflăcăratului Icar poate fi emblematică pentru vârsta adolescenței la care meditam în rândurile de față. Cu aripi de ceară și cu pasiunea înălțimilor, neascultând de sfaturile bătrânului și înțeleptului său tată – Dedal, Icar a zburat prea sus, s-a apropiat prea tare de soare, aripile lui s-au topit și el a fost înghițit de apele mării. Aceste aripi fragile simbolizează aspirațiile, visurile, tentațiile și pasiunile caracteristice adolescentului.

Trupul lui încă fragil, mintea lui încă necoaptă, nu pot susține niște aripi uriașe, dar el nu renunță. Pentru un tânăr ieșit din copilărie, această vârstă la care tânjea, rugând timpul să treacă mai repede, însemna libertate și experiențe noi, care se pot concretiza în zeci și sute de exemple, precum discotecă zgomotoasă, fuga de acasă, prieteni nonconformiști, primul sărut, prima țigară, deschiderea ușilor interzise, cu teamă, emoție și imensă satisfacție, convingerea că ești fie cel mai frumos, fie cel mai urât, că ești puternic și îți se cuvine totul...

Adolescența este vârsta modelelor pe care le iei din cărți, din filme, din familie, din școală, de peste tot, cu mai mult sau mai puțin discernământ, pentru că nu sunt suficient de clare criteriile care conferă unei ființe calitatea de model. Modelul poate fi unul abstract, construit de propria ta imaginație, model pe care s-ar putea să nu-l găsești în realitate: poate vrei să fii liber, să faci tot ce-ți trece prin cap, să ai bani, să ai haine moderne, și să ai succes. Actori, dar, mai ales, cântăreți celebri te atrag în mirajul succesului lor și poate încerci o palidă imitație. Decalajul dintre vis și realitate, dintre dorință și posibilități, între da și nu este atât de mare încât poate crea o suferință, o deziluzie, un sentiment de frustrare. Adolescentul este prea fraged și prea înflăcărat, ca Icar, și nesocotește, de regulă, sfaturile celor maturi, despre care crede că sunt demodați, îmbătrâniți prea devreme, poate răi și egoiști... Profesorul nu vrea să te înțeleagă, deși a fost și el, odată, elev, cu teme neînțelese, cu dor de ducă, cu gânduri zburând pe deasupra tablei...

Mama și tata nu au timp pentru tine, muncesc prea mult și pentru prea puțini bani, sunt stresați de greutățile vieții și nu fac decât să-ți reproșeze că nu ești responsabil și că nu ești conștient, că n-ai să ajungi în viață ceea ce ai putea ajunge. Mai există un cunoscut sau o rudă care pare mai înțeleghătoare și, cu o replică de ironie dulce, te mângâie părintește, cu subînțelesul "Ah! De ce nu mai sunt elev sau student...?! Aș mânca toate cărțile, aș muta munții din loc.. iar voi... acum... nu vrei să ne ascultați, să învățați din experiența noastră!"

De-a lungul acestui labirintic traseu, de inițiere, adolescentul urcă și coboară trepte, are parte de unul sau mai mulți semenii care îi orientează drumurile, primește și folosește obiectele magice care îl ajută să depășească prăpastii și capcane. Adolescentul nostru este încă în mijlocul labirintului și caută firul Ariadnei, care îl va scoate la lumină.

Este greu pentru adolescentul aflat la vârsta întrebărilor să aleagă între fals și autentic, între valoare și nonvaloare, între bine și rău într-o lume în care granițele dintre aceste realități conceptuale sunt șterse sau neclare. Lumea este înșelătoare: ceea ce este fals, urât și rău poate fi îmbrăcat cu o haină strălucitoare și atractivă care amăgește și aduce suferință, prilejuită de căderea în capcanele vieții, îl poate conduce pe adolescent la găsirea firului Ariadnei.

Puterea și efervescența adolescentului țin de speranța că, a doua zi, va fi mai bine, că totul poate fi luat de la capăt, cu aripi noi, care nu se topesc niciodată, cu aripile miraculoase ale adolescenței. Cu niște aripi de rezervă pe care și un bătrân le poate scoate la iveală, căci adolescența nu moare niciodată, ea este o stare de spirit permanentă, chiar dacă nouă ni se pare, uneori, că voi, maturii din jurul nostru, nu mai aveți aripi de adolescent. Ați zburat prea aproape de soare și vi s-au topit?

Alina Pădurariu XIA

La gura sobei...

În această seară melancolia s-a frânt peste somnul meu și ochiul a cules insomnii. Ea s-a odihnit în mine, dar eu n-am avut odihnă și-n liniștea asta nebună îmi fac însemnări, chiar dacă gura sobei este o expresie imaginară.

Viața mea se compune dintr-o suită de întrebări. E ca și cum te vezi, dintr-o dată, înconjurată de o multitudine de mistere, de neînțeleșuri deșteptate în tine. Nu vrei decât să pătrunzi în adâncul lor, să le descoperi sensurile, dar nu poți. Parcă ți-e mintea încătușată, ori parcă totul ține de supraomesc. Dar tu încerci, pentru că, dintr-odată, simți că ai alte priorități, și că menirea ta în lume este alta, nu cea pe care ai crezut-o înainte. Nu vrei decât să te adâncești tot mai mult în studiul acestor teme și, în același timp, să te înalți prin înțelegerea lor și prin ambiția ta de a realiza acest lucru. Dorința te stăpânește, te controlează, te domină. O ai în păr, o ai în mâini, o ai pe față și, prin somn, te acoperă încă.

Mi-am dat seama însă că, în jurul meu, nimeni nu pricepea ce se întâmplă cu mine. Dar eram conștientă că acesta era rezultatul purtării mele. Starea în care m-am retras era o ascundere. Când scriu, exprim o renunțare la acțiune în favoarea meditației. Dar asta pentru că lumea în care rătăcesc oferă prea puțin și se ascunde în prea multe dialoguri...

Magda Apetrei XIA

Prin dulcele târg, în căutarea...noastră

Înarmați cu răbdare, cu mult optimism și cu reportofonul aferent, am pornit într-o dimineață de iarnă prin Iașul potopit de zăpadă să căutăm urme de normaliști. Mai exact, eram “roși de curiozitate” să aflăm dacă mica Romă auzise de noi.

Prima oprire - Liceul de Informatică ”Grigore C. Moisil”. Tentativa eșuată de a lua legătura cu doamna directoare a acestui liceu nu ne-a dezamăgit. Ne-am zis că trebuie să fim înțelegători, căci cei mari au treburi importante de făcut și nu au timp de noi. Am încercat, așadar, să stabilim o punte de comunicare cu cei de vârsta noastră, dar ne-am lovit de indiferență, de priviri aruncate cu superioritate, de răspunsuri de tipul “N-am timp” sau “N-am chef”.

Următorul pas a fost Liceul “Costache Negruzzi”, unde conducerea ne-a privit cu bunăvoință, asigurându-ne că știu unde se află Școala Normală și au o părere bună despre cei care-i pășesc pragul. Ne-a uimit, în schimb, superioritatea ostentativ afișată a elevilor negruzziști, cu atât mai mult cu cât, după ce i-am studiat pe îndelete am constatat că fac parte tot din specia umană, prin urmare, n-ar fi avut motive să se creadă mai presus.

Lucrurile au mers mai bine la liceele “Mihai Eminescu” și “Octav Băncilă”, unde am întâlnit, într-adevăr, oameni cu care se putea discuta. Unul dintre domnii profesori de la “Eminescu” ne-a spus: “Elevii de la Școala Normală sunt deosebiți. Sunt bine selecționați, studioși și...buni muzicieni. Nici nu se poate face o comparație între ei și cei de la alte licee”. Pentru că ne-am mai revenit puțin și-am început să căpătăm încredere în noi, am continuat incursiunea chiar pe stradă, oprind oamenii și întrebându-i dacă știu unde este și ce este Școala Normală. Întâmplarea ni l-a scos în cale pe domnul profesor Luțuc.

Numind școala noastră ”fabrica de învățători”, dumnealui ne-a adus la cunoștință informații pe care nu le știam: mai demult, clădirea a aparținut Institutului Agronomic (în perioada comunistă), a fost construită în stilul Spiru Haret, asemeni tuturor celorlalte școli normale, departe de restul lumii și de zgomotul orașului, în plină natură. Apoi, domnul profesor ne-a încurajat și ne-a spus să avem încredere în noi, “căci de educatori și de oameni buni va fi nevoie oricând”. “Înainte, acolo era rai...”, încheie nostalgic domnul Luțuc, și el fost profesor al Școlii Normale. Nu prea știm, însă, de ce a folosit expresia la trecut, pentru că și acum tot rai este, ba încă desăvârșit de apariția în peisaj a Seminarului Teologic “Sfântul Vasile cel Mare”...

Ultimul punct al traseului nostru a fost Liceul Economic nr.1, unde însă nu am avut acces, deoarece n-aveam aprobarea Inspectoratului Școlar. Am mulțumit pentru nimic și ne-am îndreptat spre vechea (de 149 de ani!!!) noastră școală, iar drumul până aici ni s-a părut de data aceasta mult mai scurt: tot mai bine-i “acasă”! Zărindu-i profilul conturat de zăpada proaspăt așternută, admirându-i parcul desprins parcă din povești, am înțeles un lucru care până atunci era neclar: școala noastră este cea mai bună și cea mai frumoasă din câte există.

Și asta atât datorită rezultatelor obținute, cât mai ales faptului că aici învață și lucrează OAMENI fără “fițe”, plini de bun simț, civilizați și responsabili.

Indiferent ce s-ar spune, noi, elevii, suntem mândri că învățăm aici și, la ceas aniversar, urăm din suflet tuturor celor care activează la ȘCOALA NORMALĂ “VASILE LUPU” să aibă parte numai de bine și “La mulți ani!”

MUNTEANU VALENTINA
FUȘTEI MIRELA, XI C

Dragostea mea

Am plâns pentru fiece frunză risipită
călcată în picioare de raza adormită
a dorului de freamăt, de foșnet, de zvâcniri,
de gânduri-nmiresmate pierdute-n amintiri.

Am ascultat învinsă dulcea ta chemare
Și ți-am simțit durerea-n așteptare...

Depart-am fost de visul tău culcat în tainicele brume,
Și am uitat, se pare, poteca fără nume

Și-am sărutat adesea petalele de lună,
Și verdele edenic ascuns într-o furtună.
Am renăscut, ca tine, eternul din priviri,
Dar mă întorc spre viață, spre alte amăgiri.

Grigoraș Cristina XIIC

PROFESORII—PRIETENI SAU DUȘMANI ?

Atunci când ne gândim la cuvântul “profesor” ne vine în minte fără să vrem, mult iubita noastră școală.

Admirați într-o mai mică sau mai mare măsură de către elevi lăudați de unii și criticați de alții, profii - cum ne place să-i alintăm - sunt cei care încearcă să ne educe, să ne cizeleze, să ne transforme în oameni de elită ai societății. Efortul depus de dâșii nu este de fiecare dată încununat de succes, dar ei nu renunță, ci continuă, căutând noi metode de a se apropia de noi, de a ne face să înțelegem că ne vor doar binele. Mesajul acesta nu este întotdeauna receptat de noi așa cum trebuie.

Privind mirați la această situație, ne întrebăm: cine este vinovatul? Încercând să găsim răspunsul am început prin a analiza comportamentul ambelor părți.

Primii cercetați, pentru că erau mai la îndemână, au fost elevii: lipsa de interes pentru ore, problemele personale, absența motivației de a învăța, supraîncărcarea cu informații inutile sunt doar câteva motive pentru care strădania dascălilor devine zadarnică. Nu de puține ori, atunci când suntem întrebați despre ce se vorbea în minutele anterioare, ne uităm nedumeriți

în jur așteptând terorizați să ne salveze careva: oboseala își spune cuvântul. După ce ne-am făcut acest proces de conștiință să punem profii sub lupă: sunt prea severi, nu știu să ne înțeleagă, nu ne vorbesc întotdeauna calm și respectuos, nu folosesc metode moderne de predare, ne omoară cu dictatul... și așa mai departe, căci referitor la ei noi găsim mereu motive de critică. E-adevărat că ne-ar încânta să vedem și să avem în ei, nu opozanți, ci parteneri sau - de ce nu - chiar prieteni. Unii - cei care confirmă regula prin faptul că sunt excepții - reușesc să ne înțeleagă, ne ajută la nevoie, deci îi putem considera prieteni. Ne întrebăm doar, de ce nu sunt toți așa?

Concepția conform căreia școala ar fi o pedeapsă și un rău (încă nu se știe cât de necesar) ar putea fi schimbată atunci când între elevi și profesori va exista respect reciproc, iar relațiile dintre părți se vor baza pe încredere. Să sperăm că ziua aceea nu e prea departe.

MUNTEANU VALENTINA

XI C

Refrene

Subliniez cu linii groase
Subiectul, predicatul
Și pe tine.

Într-o frază erai pronume
Într-o alta atribut.

Te-am găsit după o săptămână
Spânzurat de un semn
De întrebare.

Te gâdilau în tălpi
Ghilimelele
Scrie-mi!

Scrie-mi
În palma dreaptă
Un “do”, ”o”, <, >
Și-un <.>

Naufragiau pe un punct,
Iar tu mă chemai
Din călimara cu cerneală.

Erai un cuvânt
Nescris încă.

Scânteianu Paula XE

Ei despre noi

Nimic nu există dacă nu e povestit, se spune în lumea scriitorilor de profesie. Gândul acesta ne-a făcut să ne întrebăm dacă ceea ce suntem noi ca și individualitate se poate povesti pentru ca, potrivit afirmației anterioare, să putem exista.

Și pentru că acest NOI trebuia să poarte un nume, i-am zis "Spirit Normalist", nuanțând numele cu toată bogăția de sinonime posibile: spirit=nălucă=fantasmă=iluzie ...și ce-o mai vrea fiecare.

Emoționați, ne-am oprit în fața cancelariei: "Oare El or vedea că NOI existăm!?"

Pornim, așadar, în căutarea propriei identități.

Doamna profesoară Maria Agapa ale cărei ore de educație plastică sunt o adevărată delectare, ne spune cu nostalgie că "Spiritul Normalist a existat odată..."

Puțin îngrijorați, am întrebato apoi pe doamna profesoară Corina Gheorghită dacă dumneaei crede în existența Spiritului Normalist. Cunoscând trecutul școlii, fiind alături de ea de peste 15 ani, doamna Gheorghită ne-a răspuns: "Cred că reprezintă o sumă de atitudini, nimic mai mult. Adică: respect sporit față de profesor, seriozitate în abordarea problemelor, un acut simț artistic, dar și o identitate proprie a școlii care se imprimă în suflet și în minte tuturor elevilor ce învață aici."

Întrebând-o dacă spiritul acesta este pe cale de dispariție, am primit un răspuns liniștitor: "Categoric, nu! Și vreau să vă asigur că el continuă să existe și după absolvirea școlii."

THE HALF

He never sent his sacred love
He never sent me flowers
He dosen't spoke a word of love
When we twin in mwmories
We met in parks, when fed ducks
We laughed, in happines we lived
I asked him then if he's my half
Although
He spoke no word I knew
That we forever will feed ducks.

Olimpia Țăru XIC

Întrebând-o dacă spiritul acesta este pe cale de dispariție, am primit un răspuns liniștitor: "Categoric, nu! Și vreau să vă asigur că el continuă să existe și după absolvirea școlii."

Domnișoara profesoară Cătălina Grosu, care ne învață cu multă răbdare limba lui Shakespeare, admiră la noi entuziasmul, inițiativa, "ideile sclipitoare", dar ne și atrage atenția că s-ar putea să fi înțeles greșit ce înseamnă libertatea.

Am mai îndrăznit să o mai deranjăm pe domnișoara profesoară Alina Nistor a cărei strădanie de a ne iniția în tainele latinității este demnă de toată lauda. Fiind la început de drum și necunoscându-ne prea bine, ne-a asigurat, totuși că i-am făcut o impresie plăcută: "...aici tot ce e bun și frumos pare firesc". Deși ne-a mărturisit că s-a integrat destul de greu, a subliniat că lumea noastră, a normaliştilor, este o lume misterioasă, magică, o lume specială pe care noi toți am creat-o, generație după generație. "M-a surprins în mod plăcut dorința puternică a elevilor de a demonstra prin tot felul de activități că sunt speciali, că iubesc viața și că doresc să fie iubiți", a mai adăugat domnișoara profesoară.

Împăcați cu gândul că printre acești bătrâni pereți mai dăinuie, totuși, tinerețea spirituală, ne-am luat locul în bănci, privindu-ne cu drag mentorii și înțelegând că avem pe umeri o grea, dar plăcută responsabilitate: aceea de a demonstra pe mai departe că suntem, cu adevărat, oameni.

Pentru conformitate,

Ștefania Pavel și Simona Ciobanu XIC

I love you

He never sent me red and fragrant flowers,
He never wrote me long and lovely letters,
He never took me to the mountains,
He never taught me any dances,
But I,
I always had on my mind,
I never said to him "Good bye",
I always had him in my heart
I never wanted to be apart
I always had him in my soul
So, you tell me if I'm in love!

Ferariu Georgiana XIC

„Tot ce încântă în aventurile lui Ulysse ține de un ritm clasic, caracterizat printr-un regim de echilibru în fața lucrurilor printr-un limbaj de o importantă demnitate, aerat, cu simetrie amintind de arhitectura Erechteionului” (C. Ciopraga).

Ce încerc eu să demonstrez ? Că Don Quijote este un Ulysse spaniol? Nicidecum . Încerc să stabilesc dacă există vreo asemănare între opera homerică și cea a lui Cervantes.

Ambii eroi sunt caracterizați de curaj și perseverență. Ulysse crede cu statornicie că va reuși să se întoarcă în Itaca, conștient fiind de dificultatea acestui lucru, iar Don Quijote este de neîntors în gândul său că el trebuie să apere țara, chiar de niște mori de vânt. De fapt, Don Quijote simbolizează idealul în contrast cu realitatea anostă. În nebunia lui, eroul știe ce vrea și, oricât ar fi încercat cineva să-l facă să se răzgândească, el susține o singură idee: morile de vânt sunt uriașii pe care trebuie să-i răpună.

Este de admirat curajul cavalerului rătăcitor deoarece el crede în noblețea actului său, de aici capacitatea de a înfrunta disproporționalitatea. La Ulysse, destinul este o asemănare conștientă, puterea zeilor și planurile lor sunt pentru eroi niște mistere, dar încearcă să le înțeleagă înainte de a accepta ajutorul lor. Lui Don

Quijote nu-i oferă nimeni ajutorul și nimeni nu-l sfătuiește încotro să se îndrepte și ce să facă. Totul face din proprie inițiativă și din dorința de a se face nemuritor prin săvârșirea unor fapte bune. A reușit să ne facă să medităm melancolic și să ne îndemne să ne punem întrebați dacă nu suntem fiecare în felul nostru un Don Quijote. Prin ceea ce facem zilnic, prin neajunsurile vieții, luptăm și noi, dacă nu cu morile de vânt, cu supraviețuirea. Uneori suntem atât de convinși că ceea ce facem este corect, încât orice ajutor sau impulsul interior ne este principal îndrumător.

Absolutul nu va fi niciodată atins, de aceea el trebuie căutat și trebuie să încercăm măcar să ne apropiem de el. Să arătăm comprehensiune celor care cred că au atins idealul și să le demonstrăm că noi putem mai mult.

Echilibrul vieții îl reprezintă apele mării străbătute de Ulysse și focul, arderea grăbită a lui Don Quijote. Alimentați fiind de focul iubirii pentru cunoaștere și conduși de apa vieții, putea-vom să ajungem întocmai ca Ulysse-veșnic rătăcitor pe mare, dar revenind la Itaca noastră sau vom rămâne în imperiul închipuirilor, precum Don Quijote.

Carmen Vrabie
Clasa a X-a B

NEVER

You never made me happy
But even so, I still love you'
Sadly...
You never looxed me in the eyes
You were telling only lies.
And you never made me laugh
Without breaking my hart in half.

Teodorescu Andreea XIC

Până într-o zi...

E frig și plouă mărunț, căci toamna și-a pus amprenta pe străzile pustii, acoperite de frunze moarte. Oamenii vin și pleacă, fiecare luptând cu picăturile reci de ploaie care se zdrobesc de asfalt.

Dar el cântă... și ochii lui negri se aseamănă cerului de toamnă. Ochi întunecați, umezi, ascunzând o suferință nesfârșită.

Un cântec trist, un suflet plin de durere ce vibrează pe strunele unei vechi viori.

E un cerșetor care cântă la vioară. De fapt nu cere nimic, ci stă acolo, pe partea lui de trotuar și dăruiește tuturor un cântec nespus de trist, în care se cuprinde parcă toată nevoia de iubire a lumii.

Fie că e soare, fie că plouă sau ninge, el cântă și va cânta mereu. Până într-o zi, când Dumnezeu îl va auzi din cer și-l va chema să-l asculte mai de aproape...

Dragomir Florina XI C

Dor

O oboseală caldă îmi sărută dorul laș
Îngropat în pribegie de un vis prea pățimaș,
Prea orbit de otrava-ți vie, amăgire-a împlinirii
Izvorâtă din tristețe, rătăcire a luminii.

Tăcut mi-am strâns dintre ruine, visele în muguri,
Am despletit furtuni de doruri și-am împletit în ruguri
Văpăi pustii de umbre reci și somn flămând de moarte
Cu o fărâamă de deșert ce sângera în noapte.

Umblând stingher ca un delir, cerșind a mea sclavie,
Și vestejit în rădăcini de-o mult prea grea mânie,
Am tremurat când zdrențuite, clopote s-au stins
Târziu, în valuri de speranțe. Eu m-am simțit învins.

Mai rătăcesc, fără-ndoială, și-acum printre ecouri
Și-ngeunchez un vânt de toamnă, prea răvășit de no-
uri.

Grigoraș Cristina XIIC

Mi-aș dori să pot avea
O tainică ascunzătoare
În inima neprefăcută a lumii...
Aș putea atunci să cânt nestingherit despre cât de fru-
mos este de fapt totul, aș putea să zbor numai cât m-aș
gândi la asta și, sigur, aș putea să-i învăț pe toți să cânte,
să zboare...

Adolescentul Visător

If

If he had me flowers
I would have been happy
If he had written me letters
I would have felt in the ninth sky
If he had bought me chocolate
I would have laten one square every day
If he had left
I would have given all my life to him
But he is just a stranger
Who always put my hart in danger.

Andrei Raisa XI C

Din înțelepciunea marilor cugetători ai lumii

“Școala adevărată pornește de la blândețe și de la iubire.”(Simion Mehedinți)

“Două vicii trebuie ocolite. Unul se află lângă asprime, celălalt lângă clemență.”(Seneca)

“Învățătura dată cu blândețe dă rareori fructe amare. Pedepsește-l, dar nu-l înjura.”(Pitagora)

NORMALIȘTII
ianuarie 2004